

Magdaléna megtérése.

... *Johanna*, a kis cselédleány, újra töltött. Vert arany serlegekben itták a mézes bort kora dél óta. Szakadatlan.

A tisztátalan *Magdaléna* házában vigan voltak. Gazdag kereskedők mulatoztak.

A nyurga, álmódzó szemű *Sálmón* — ujjai között sejtelmesen pendült a hárfa hurja, — *Obed*, aki citerázott, s vastag ajkai közül sikongva szakadt ki a taktus. Az izmos óriás *Roboám* egyre gyorsuló hangu sipján kísérte őket.

Magdaléna az üres szobaközépen állott.

Arca kipirult, szemei emésztő tűzben égtek, rugalmas melle nekifeszült a testét borító, áttetsző, fátyolszerű lepelnek. Előbb hagyta abba a táncot.

Alig pár pillanatra, de máris újra kezdte.

Karjai, lába, telt husu csipői, karesu testének kigyózó vonalai örjítő bujaságban ringatóztak.

A citerából élesen siklott fel a skálán a hang, pendült a hárfá, a sip üteme egyre gyorsult.

Magdaléna remegő testtel táncolt.

Gyönyörű volt!

Nem hiába rebesgették róla, hogy hét ördög lakozik benne . . .

Roboám kezéből kihullott a sip, a borral telt serleget hájtásra kiürítette s felajzott idegekkel egyetlen lendülettel középre dobbant.

Szilaj ütemén a vérnek nem érezett semmit, csak a mámort, nem látott mást, csak az asszonyt s egyetlen, hatalmas öleléssel a levegőbe kapta.

Magdaléna, mint a pihely örvénylő szél sodrában, eltűnt az óriás karjaiban. Lázban égő feje *Roboám* vállára hanyatlott.

Az ablakon szelid békésen bámultak be a világos éjszaka halvány csillagai.

Önkéntelenül is az ablakra nézett.

Az ablakra nézett *Magdaléna* s éles sikoltással, eszméletlenül bukott ki *Roboám* karjaiból.

Az ablak mögött sápadt, szomorú arc tűnt fel. Mély tűzi szemei mintha a szivekbe néztek volna . . . Hangtalanra dermedtek az ajkak, megborzadtak a mulatozók.

Johanna tért magához legelőbb. Reszkető hangon szólott: „*Jézus* ment el az ablak előtt, a *názáreti* próféta . . .”

Magdalénát a széles szófára fektették. A mulatozásnak végeszakadt, a kereskedők hazatértek.

Johanna vizért sietett, de mire megjött, *Magdaléna* már magához tért.

A szófa sarkában gubbasztott felhuzott térdekkel. Gondolatait iparkodott rendbeszedni.

Nehezen ment.

Egyre *Ő* járt eszébe, a *názáreti*.

De hát ki ez az ember?

Emlékezett:

Először az olajpíacon látta.

Már akkor feltűnt a sápadtsága, arcának szelid, szomorú patinája.

Érdeklődéssel nézte, de *Ő* nem viszonzta.

Pedig elég volt, ha *Magdaléna* egyetlenegy pillantást vetett a férfiakra. Egy pillantást s utána lesütötte a szemeit . . . Nem ismert a városban olyan férfit, aki ne indult volna utána . . .

Csak *Ő* maradt hideg, közömbös, a *názáreti*.

Érdeklődött:

Megtudta, hogy próféta, jóslással foglalkozik, betegeket gyógyít, a szegények között új istenről tanít. Sokan szentnek, Isten fiának, sokan bolondnak tartják.

Megtudta, hogy asszonyi esők még sohasem égtek a száján . . .

Ott járt el mindennap a háza előtt. Egyszer *Johannát* utána küldte, hogy hívna be megpihenni.

Nem hajlott a kérésre, pedig a lány csábító szavakkal toldotta meg az üzenetet: Hogy urnője illatos olajjal szeretné bekenni lábait, hogy a legszebb nő, a legjobb táncos s sehol sem oly édes a bor, mint az *Ő* házában.

Azóta nem mulott nap, hogy eszébe ne jutott volna, míg megérkezett a mai végzetes este.

A mai este után úgy érezte *Magdaléna*, hogy most már nem tud többé e nélkül a férfi nélkül élni, hogy odaadná az életét, ha csak egyszer, egyetlen egyszer homlokán érezhetné keskeny fehér kezét.

Átvirrasztotta az éjszakát. Szemei beestek, vonásai megnyultak. Kábult fájás nehezült az agyára, a szívére.

Érezte, tudta, hogy ha még egy napig nem beszélhet *Vele*, hát belepusztul.

Már kora hajnalban készülni kezdett. Szép akart lenni, csábítóan szép s mikor a tükörbe nézett és ingerlő ráncokba szedte bő ruháját, elállott a szivverése a saját szépségétől.

Az ablak mellé ült, étlen, szomjan várt kora reggeltől késő délutánig.

Már erősen szürkült s felragyogtak az első csillagok, amikor feltűnt magas, szikár alakja.

Egyedül jött. A városi kert felé tartott.

Az egész napi lázas várakozásban kimerült, fáradt *Magdaléna* csodálatosan felfrissült, amikor elébe ment.

Lesütött szemekkel kérte, kísérhetné el.

Szóltanul mentek.

Magdalénát cserbenhagyta a bátorsága. Olyan kicsinek, szánalmasnak érezte magát, a csábító varázs mintha lehullott volna róla.

Már a kert közepén jártak, mikor *Jézus* megtörte a csendet.

„Élet-e az életed, *Magdaléna*?” — szólott.

Öröm cikázott át *Magdalénán*, meg kellett kérdeznie:

„*Uram*, honnan tudod a nevemet?”

De a szegény bélyegét érezte ott bent, mélyen a válaszára:

„Ki ne ismerné *Magdalénát*, aki bűnben pazarolja drága Életét s közben elfelejt élni Istennek tetsző módon s a saját megnyugvásáért?”

Magdalénában felujult minden szegénye a multnak.

Óh, miért nem adta volna, ha csak most az egyszer nem kellene éreznie, hogy *Ő* a város szélén lakó tisztátalan, hogy bujálkodásból élt a testiségnek s még *Őt* is, *Őt* is bűnre kívánta.

Olyan szánalmasan kicsinek, elhagyottnak érezte magát *Magdaléna*. Miért nem adta volna, ha csak egyszer mondhatná tiszta szüzi szívvel: „*Uram*, még nem érte férfi csókja a számat!”

Jézus *Magdalénára* nézett szeliden, szomoruan, hosszan.

Hüvös kezét az asszony forró homlokára tette. Halkan, lágyan hagyták el ajkát a szavak:

„Megbocsáttatnak a bűneid, mert igen szerettél. Eredj el békességgel!”

Magdaléna szíve úgy itta ezeket a szavakat, mint a sivatag vándora az éltető friss forrás vizét.

Ugy érezte, hogy örökre eltávolodott a büntől.

Leesendesült háborgó lelke s már nem érezett egyebet, csak kimondhatatlan nagy, nagy *Tisztaságot* . . .

Megnyugodott.

Boldog zokogással borult térdre s kiszáradt ajkait hálatalten rejtette a *názáreti* kopott palástja szegélyébe . . .

Szöke Sándor.